

сѣти, само поклати главѣ си и ся задълбочи пакѣ въ мысленіе.

Сжѣца-та Д. Иванова снаха принесе ѳестіе-то и сичко урѣди; нѣ Д. И. съвсѣмъ затѣженъ, никакъ си главѣ-тѣ не издигаше, та да види кой шетѣ и на кого казва той-булка. Освѣнь това тя бѣше приблечена въ други дрехы. И Д. И. далечъ отъ да познай че това е снаха му, на Василя булка-та, прѣвнина на сына му, още повече ся задълбочаваше въ жалостны мысли, като чуваше името—булка.—Негово-то сѣрдце, като съ остъръ ножъ, ся прободе, кога си науми че и той има снахѣ, която нѣкога е повиквалъ съ това имя, нѣ тя е сега далечъ, далечъ въ кръвнишкы рѣцѣ! О, недѣй! стига ся ядосвай старче, не късай си сѣрдце-то, изрече Жельо, само потърпи още малко; тя е вѣчь при тебе.

Станка забрадена добрѣ, поднесе купанѣж-тѣж, за да полѣе на баща си; сѣрдце ѳ силно затупа и сълзи-тѣ ѳ прокапаха; а негово-то дълбоко въздишаніе още повече ѣж растѣжжяваше.

—Тейко умый ся растреперана продума тя най сетнѣ, като му поднесе да ся умые.

Старець-тѣ, втораченъ глѣдаше като прене-сенъ на неж. Скрѣбна-та плачевна сѣѣна ся прикратяваше, начна ся радостна.

—Станке! цѣлуни на баща си рѣжжѣ, каза ѳ Жельо.

Станка вѣнь отъ себѣ си, спуска ся извед-